

קול מחורב

פרשת אמור

למידה עיון ושיחה מסביב לשולחן שבת

אוד מוצל מאש

הלכתי ברחוב ומולי לוח מודעות. מסוג לוח מודעות שרבים כמותו פזורים בעיר. היו שם מודעות על עדכוני קורונה, מבצעי מכירות, ובצד מודעות אבל. עצרתי. לצערי ישנן לעתים שמות של אנשים שאני מזהה עם מי שהיכרתי מקרוב בהווה ובעבר. רפרפתי בעיני על המודעות ועיני נעצרו על מודעה קטנה פשוטה עם כיתוב מוכר שכבר ראיתי פעמים רבות. הכותרת ברוך דיין האמת, תחתיו הניסוח המוכר שבו המשפחה מודיעה בצער על פטירת ואז שם הנפטר באותיות שחורות מודגשות. מתחת השם התווספו עוד שלשה מילים: אוד מוצל מאש.

זהו. דור הולך ונעלם. עוד אדם שעבר את מאורעות השואה שהלך לבית עולמו. אוד מוצל מאש השיב את נשמתו לבוראו. אני לא בטוח שכולם יודעים מה מסתתר מאחורי הביטוי אוד מוצל מאש. זה נשמע כמו משהו ספרותי המתאר אדם שניצל ממוות באופן יוצא דופן כמו גחל שנפלט מהאש. דימוי יפה כשלעצמו. אבל זה מביע הרבה יותר.

מהיכן הביטוי אוד מוצל מאש ועל מי הוא נאמר? זה מופיע בספר זכריה פרק ג' על יהושוע בן יהוצדק הכהן הגדול בתחילת בית שני. יהושוע עוד ראה את בית המקדש הראשון, יצא לגלות נודע בצדקתו ומייד כשניתנה אפשרות לחזור לארץ ישראל הוא היה מראשוני העולים והתמנה לכהן גדול מכיוון שהיה בן אחר בן לפינחס בן אלעזר בן אהרון הכהן. יחד איתו עלה גם זרובבל שהיה צאצא של דוד המלך שהתמנה לשליט יהודה ושניהם בנו את בית המקדש הראשון במאמצים אדירים. כשהסתיימה בנייתו הוא נראה פחות וקטן ביחס לבית המקדש הראשון שבנה שלמה, אבל הנביא חגי משלש הנביאים שעוד היו בתחילת בית שני (חגי זכריה ומלאכי) שראה את העם בוכה למראה השוני, התנבא שגדול יהיה כבוד הבית האחרון מן הבית הראשון וכמו שבאמת בית שני היה הרבה יותר יפה ועמד יותר שנים מבית ראשון.

ואז כשיהושוע בן יהוצדק הכהן הגדול כבר בערוב ימיו, לאחר כל ההיסטוריה והעשייה המופלאה, ראה הנביא זכריה בנבואה את יהושוע הכהן הגדול עומד לצד מלאך ה' והשטן עומד מצד ימינו של יהושוע לקטר עליו שלא יוכל להיות כהן גדול משום שבניו נשאו נשים שאינן ראויות לכהונה והוא לא מחה בהם. גער הקב"ה בהשטן ואמר לו "הלא זה אוד מוצל מאש". אי אפשר לקטר עליו משום שהוא כמו גזע עץ שהיה בתוך השריפה והוצא משם כדי שלא יישרף לגמרי.

יהושוע הומשל לגזע עץ שהיה בשריפה, נשרף אבל ניצל לבסוף. היכן זה קרה?

מסבירה הגמרא במסכת סנהדרין דף צא. שבעודו בגלות בבל נבוכדנצר מלך בבל שהחריב את בית המקדש הראשון השליך אותו לכבשן האש יחד עם עוד שני נביאי שקר. הם נשרפו והוא יצא כשבגדיו חרוכים. נבוכדנצר התפלא פחות על כך שיצא בשלום ויותר על כך שאם כבר יצא בשלום מדוע נחרכו בגדיו מבחינתו זה היה בלתי מובן. אם הוא צדיק לא היה צריך לקרות לו כלום ואם הוא לא צדיק כי האש שלטה בו - מדוע נשאר בחיים. ותמיהתו גם התבססה על כך שלפני כן נזרקו חנניה מישאל ועזריה לכבשן האש ויצאו ללא כל פגע, וגם אברהם אבינו הושלך לכבשן האש ויצא בלי כל פגע.

הסביר לו יהושוע שחנניה מישאל ועזריה היו שלשתם צדיקים גמורים ושלשה צדיקים יחדיו זה הרבה זכויות ואילו הוא היה לבדו אבל לא היה לו את הזכויות של אברהם אבינו לצאת בשלום לגמרי משום שאברהם אבינו לבדו ואילו הוא הושלך יחד עם שני רשעים שאמנם נשרפו אבל השריפה שלהם השליכה גם עליו כמו מה שקורה במדורה שאם שמים שני עצים יבשים יחד עם עץ רטוב גם העץ הרטוב שלא אמור להישרף בכל זאת הוא נחרך בגלל שני העצים האחרים.

זה מה שהוא הסביר לנבוכדנצר. אבל מסבירה הגמרא הסיבה האמיתית לכך שנחרכו בגדיו היא משום שהיה בו פגם של חטא. הוא לא מחה בבניו על כך שהם נשאו נשים שאינן ראויות לכהונה. לנבוכדנצר הספיק ההסבר של הדימוי לשלשה גזעי עצים שאחד מהם רטוב כך שבדרך הטבע גם הוא ניזוק בגלל שני העצים היבשים אבל חז"ל מגלים לנו מה הייתה הסיבה האמיתית. יהושוע בן יהוצדק לא היה מושלם. יהושוע היה עתיר זכויות. ראה חורבן בית, התנהג בצדקות, הושלך לאש אבל נחרך משום שלא העיר לבניו על התנהגות לא נכונה.

הם לא היו ילדים שגרו בביתו. כבר גדלו ונשאו נשים כפי שרצו. זו הייתה החלטה של אנשים בוגרים שהגיעו אליה לא בגלל חינוך לא נכון של אביהם. הוא אבל יכל למחות בהם - ולא מחה. לא נאמר האם המחאה הייתה מועילה. נאמר שהוא היה צריך למחות ולא עשה ויכול להיות שגם אם לא הייתה מועילה אבל המחאה הייתה צריכה להישמע. בגלל זה נחרכו בגדיו. לאחר שיהושוע כבר עלה לארץ והתמנה לכהן גדול ביקש השטן למנוע את מינויו לכהן גדול בגלל חטא זה, ועל כך אמר לו הקב"ה בגערה, שאי אפשר לקטרג שהרי הוא אוד מוצל מאש.

זו ההגדרה הקולעת ביותר לדור שלם של אנשים שראו עולם, נכנסו לאש ויצאו. וכשיצאו לא בעטו ולא חדלה אמונתם. נותרו נחושים להקים מחדש את מה שהיה. להמשיך. אלו אנשים שלילותיהם סיוט והימים מסכה. זה לקום בבקר אחר לילה של התהפכויות במיטה עם הזכרונות הרעשים הבכי ויסורי המצפון למה לא כך ולמה לא אחרת. ובבקר לובשים מעין פנים אחרות כאילו העבר כבר לא קיים.

אנחנו יודעים על גדולי עולם שבנו קהילות ועולמות. אבל הם לא יכלו ללא החיילים האלמונים. כל אותם בעלי בתים שהשקיעו עצמם להקים יד ושם למשפחתם באמצעות המשכת הבית שהיה. לא לתת לבית שהיה להיעלם מן העולם כאילו לא היה. בדיוק להיפך להמשיך.

ומול מודעת האבל על אוד מוצל מאש התפרצה אנחה על עוד גיבור אלמוני שנשרף יצא שלם אבל נחרך ואולי גם עליו אין רשות לשטן לקטרג.

סיפור לשבת

המתנה הטובה ביותר

סיפרה הגב' בתיה ברג, שזכתה לעלות מרוסיה לארץ ישראל עוד בזמן השלטון הקומוניסטי ברוסיה של אז, כשהקומוניסטים הרימו ראש, ורוח ההשכלה השתוללה ברחובות, כל הנוער נגרר אחריה, ורק הזקנים נותרו נאמנים לה' ולתורתו. אמי עשתה כשהגעתי לגיל בת מצווה, אמי עשתה קוגל גדול לשבת, והזמינה את כל הזקנים ששמרו מצוות לקידוש לכבוד בת המצווה.

בשעת הקידוש, ביקש אבי מהזקנים, שיתנו לי מתנה לכבוד בת המצווה... הסתכלו הם עליו, כאומרים: אין לנו מה לאכול, ואתה עוד מבקש מתנות! אמר להם, איני מבקש כסף, ואיני מבקש ספרים. המתנה שאני מבקש מכם, שכל אחד יספר ל"בת המצווה" מניסיון החיים שלו – סיפור ולקח לחיים. כל אחד מהזקנים סיפר סיפור מנסיונו.

הזקן האחרון, היה ה"עילוי של העיירה", וכך הוא סיפר: כשהייתי צעיר, למדתי בישיבה, הייתי מוצלח מאוד, ואף חברי קראו לי "עילוי". ההשכלה השתוללה ברחוב, והתחלתי לפזול לכיוון ההשכלה ולקרא עיתונים. בהמשך, הלכתי לספריות, ובלעתי ספרים חיצוניים עד שהחלטתי לעזוב הכל. חשבתי שיהיה לי מזה עשירות וכבוד גדול.

יום אחד, בעת שהלכתי ברחוב, הגיח רכב במהירות רבה ודרס אותי. הפגיעה היתה כה קשה, עד שנאלצו לכרות לי את הרגל, ועשו לי רגל תותבת מעץ. מתאונה זו יצאתי שבור בנפשי ורצוצ' בגופי. זמן מה לאחר התאונה יצאתי לרחוב עם הרגל מעץ

ופגשתי את המשגיח של הישיבה בה למדתי. התחלתי לשוחח איתו. הוא הבחין שאני שבור ורצוץ ואמר לי שאמנם אני שבור ורצוץ אבל למה לא לנצל את מה שנשאר לי? תחזור לישיבה תשב ותלמד! אחרי חודש – חודשיים, כבר תחדש חידושים, ותאמר לכולם דברי תורה נפלאים. יהיה לך מזה כבוד גדול. חשבתי הרבה, והחלטתי לחזור לישיבה. ישבתי ולמדתי בהתמדה, המצב שלי השתפר ונהיה טוב מאוד. לאחר שנתיים, התארסתי עם בחורה, שהסכימה להתחתן איתי בגלל המעלות שלי, למרות שהייתה לי רגל מעץ. וב"ה מאז, אני יושב בבית המדרש ולומד, ואני מאושר עלי אדמות.

סיים הזקן את סיפורו ואמר לי: את יודעת מה המתנה הכי טובה שקבלתי במשך כל חיי? זו התאונה שקטעה לי את הרגל. בגלל התאונה הזו אני עד היום יושב בבית המדרש. ולולי זאת, מי יודע להיכן הייתי מתגלגל? קחי מסר זה לחיים שלך, ודעי שכל התאונות, הקשיים והניסיונות שמתרחשים בחיים, הם מנוף אשר יכול להרים את האדם גבוה, ולהגיע לתכלית הרצויה לפני ה', וכך תהיי מאושרת כל ימי חייך. (מהעלון להתעדן באהבתך)

על הפרשה

קרבת תודה

קרבת תודה הוא קרבן שמחויבים להביא לאחר שארע לאדם מאורע מצער או מסוכן. קרבן תודה שייך למשפחת קרבנות ה"שלמים" שהם קרבנות בהם חלק היה נשרף על המזבח חלק ניתן לכהנים וחלק אכלו מביאי הקרבן. בשונה מקרבן שלמים רגיל, יחד עם קרבן התודה היה צריך להביא גם 40 חלות.

כל קרבן שלמים הדין הוא שמותר לאכול בתוך שני ימים (לילה באמצע) ואילו קרבן תודה יחד עם 40 החלות היה צריך לאכול בתוך לילה ויום. למה זה שונה? ובכלל, מי מסוגל לאכול כ"כ הרבה בזמן כה קצר?

השיב על כך הגר"ז סורוצקין שעיקר תכלית קרבן התודה זה להודות להקב"ה על החסדים שהפליא לעשות עמו. באמצעות פרסום החסדים יתגדל ויתקדש שמו יתברך ולכן רצוי שזה יהיה בתוך קהל ועדה, כמבואר בתהילים [ק"ז - ל"א - ל"ב] "ידו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם וירוממוהו בקהל עם ובמושב זקנים יהללוהו ויזבחו זבחי תודה ויספרו מעשיו ברנה". כדי שיזמין "בעל הנס" את כל קרוביו ומכריו לסעודת הודאה זו, גזרה תורה שיאכלו אותה בתוך יום אחד, כך שיהיה מוכרח להזמין הרבה אנשים לסעודה זו, ויפרסם את חסדי ה' ברבים.

אמור ואמרת

כתב רש"י "להזהיר גדולים על הקטנים" כפשוטו לימדה תורה שיש חיוב לגדול להזהיר את הקטן והרגילו לא לחטוא

אבל למדנו כאן דבר נוסף: חובת הזהירות היא גם על הגדולים. רק גדול זהיר יכול גם להזהיר. אם הוא עצמו לא זהיר גם דבריו לא ישמעו. והוסיף על כך הרב בידרמן שכאשר המלאכים התארחו בבית אברהם נאמר שאברהם רץ אל הבקר, לקח בן בקר רך וטוב, ונתן לישמעל להכין אותו. למה אברהם שהתחיל לא סיים? לימדונו חז"ל כדי לחנכו למצוות הכנסת אורחים. אם כן למה אברהם רץ? שיריץ את ישמעאל? אלא לפני שמחנכים את ישמעאל צריך לתת דוגמא אישית ואז החינוך נקלט. שההורים יזהרו על עצמם וכך זה יעורר גם את הקטנים וכך נאל הבקר רץ אברהם ויתן אל הנער. למה לא הריץ את הנער אלא קודם הראה לו דוגמא אישית ואחר כך ניתן לצוות.

קדושת כהונה וקדושת נזיר

כהן הדיוט (שאינו כהן גדול) מותר לו להתאבל ולהשתתף בהלוויית קרוב מדרגה ראשונה ואף לגעת בנפטר. לעומת זאת נזיר שצריך להתנהג בקדושה אסור לו. מה ההבדל?

הסביר האבני נזר שקדושת כהן היא מהיותו בן משפחת כהונה. כיוון שקדושתו בגלל משפחתו הוא יכול להיטמא להם לעומת זאת נזיר הוא מי שקידש את עצמו בניגוד למשפחתו ולכן עליו להמשיך להיבדל מהם גם במותם

מצוות אבלות נלמדת מהציווי לכהן מתי מותר לו להתאבל ומתי אסור לו ולמדנו מכאן שישראל שאינו כהן חייב להתאבל על קרוביו. זו מצוות עשה להתאבל ולא רק רשות. וכתב על כך בספר החינוך "כי האדם נפעל כפי פעולותיו שיעשה, כי מהיותו בעל חומר לא יתפעל לדבר בכוח עד שיוציא העניינים מן הכוח אל הפועל. על כן בבוא אליו עונש מקרה מוות באחד מקרוביו, אשר הטבע מחייב האהבה להם, תחייבנו התורה לעשות מעשים בעצמו אשר יעוררוהו לקבוע מחשבתו על הצער שהגיע אליו. ואז ידע ויתבונן בנפשו כי עוונותיו גרמו לו להגיע אליו הצער ההוא, כי ה' יתברך לא יענה מלבו ויגה בני איש כי אם מצד חטאים. וזאת היא אמונתנו השלמה אנחנו בעלי דת יהודית היקרה.

ובתת האדם אל לבו עניין זה במעשה האבלות, ישית דעתו לעשות תשובה ויכשיר מעשיו לפי כוחו. והנה מצאנו עם זה במצות ההתאבלות תועלת רב לבני אדם. והמתחכמים הכופרים המהבילים על דברי העולם ומעשי ה' יתברך הנוראים, ישיתו און בלבם הרע, יתלו מות בני איש למקרה הזמן, ויחשבו במחשבותיהם הרעים כי מקרה האדם והבהמה מקרה אחד להם, וכמות זה כן מות זה. ועל כן כתבו בספריהם, שישרפו האומלל מי שידאג כלל.

"וקדשתו - קדוש יהיה לך"

כתב רש"י: נהג בו קודש, לפתוח ראשון בכל דבר, ולברך ראשון בסעודה.

הסביר ה"כתב סופר" שבדרך כלל אנשים מזלזלים בעסקנים, עובדי ציבור וכדו', ולטענתם הם חיים מהצלחת של הציבור ולכן חובתם לכבד את הקהל והקהל לא מחויב לכבדם. חששה התורה שמא יאמרו ישראל כך גם ביחס לכהן שהתפרנס מהציבור בתרומה קבלת חלק מהקרבתו ויאמרו הרי אנחנו מפרנסים אותו ואיננו חייבים לכבדם. לכן אמרה תורה "וקדשתו כי את לחם אלוקיך הוא מקריב", הוא לא מקריב משהו שלך אלא של אלוקיך. אתה לא עושה לו טובה. הוא מתפרנס מבורא עולם שהכל שלו וע"י עבודתו של הכהן מתברך הישראל.

בין כהן לכומר

הצטוו הכהנים "לא יקרחו קרחה וכו' קדושים יהיו"

כתב על כך המהרי"ל דיסקין, שמנהגם ודרכם של כמרי ע"ז, לשנות את מראיהם, כדי שיהיו שונים וניכרים לכל שהם כמרים משום שבלעדי אותם סימנים חיצוניים, לא יהיה ניכר עליהם שהם שונים מהשאר. הכהנים להבדיל אלף אלפי הבדלות, אינם צריכים לשום סימן חיצוני, לא קרחה ולא שרטת כדי שיהא ניכר שהם מעולים ונישאים מעל המון העם, שהרי בלאו הכי "קדושים יהיו" והם ניכרים מכח מעשיהם הטובים. ולכן מדגישה התורה "לא יקרחו קרחה" כי "קדושים יהיו".

שיחת תלמידי חכמים

הקמיע של הנודע ביהודה

פעם אחת הגיע לפראג, אל ה"נודע ביהודה", יהודי מהונגריה בשליחות מיוחדת עבור שכנתו. היהודי סיפר כי שכנתו מדמיינת שהיא חולה אנושה, ורק אם גדול הדור, יכתוב לה קמיע תוכל להבריא ...

ה"נודע ביהודה" התנגד לקמיעות, אך הוא בחכמתו, לקח פיסת קלף ריק, הכניסה לשקיק וקשרו. נתן לשליח והורה כי על האישה לענוד את הקמיע במשך שלושים יום. כעבור זמן זה עליה לפתוח את הקמיע. לאחר שתפתח ייתכנו שני מצבים. אם תראה כתב על הקלף סימן הוא שעדיין לא הבריאה. אבל אם הכתב יהיה מחוק - סימן הוא שנרפאה לחלוטין.

האישה קיבלה את הקמיע ענדה אותו 30 יום ולאחר 30 יום פתחה והנה אין כתב. קלף ריק. שמחה שהבריאה והשקט הנפשי חזר.

הרב מפונוביז' והרבי מסטמר מדברים בקודים שהם רמזים מובנים

סיפר רבי יעקב בינדר ראש ישיבת "דרכי תורה" בארה"ב, שהיה נוכח בשעת מעשה:

הרב שלמה יוסף כהנמן שייסד את ישיבת פונוביז' ונדע בכינויו הרב מפונוביז'. הגיע באחד מביקוריו בארצות הברית לבקר את האדמו"ר רבי יואליש מסאטמר זצ"ל. במהלך השיחה שאל האדמו"ר את הרב מפונוביז' מתי מתחתנים אצלכם בישיבה? ענה הרב מפונוביז', בגיל עשרים ושתיים – שלש.

שאל אותו האדמו"ר מסאטמר, ומה עם ההלכה שנאמרה במשנה - בן שמונה עשרה לחופה?

ענה לו הרב מפונוביז', אצלנו מאריכים בשמונה עשרה ...

השיב לו האדמו"ר מיניה וביה כשמאריכים בשמונה עשרה, עלולים להפסיד "קדושה"...

ענה לו הרב מפונוביז', לפעמים כשממהרים בשמונה עשרה טועים ואחר כך צריך לחזור שמונה עשרה פעמיים... (באותה תקופה הייתה עליה במקרי הגירושין באזור ההוא בקרב אלו שנישאו בגיל צעיר).

כשיש חמאה על הראש לא יוצאים לשמש

מעשה היה באחת העיירות שהאופה גילה שהחלבן מכר לכל מי שביקש ליטר חלב - רק 800 סמ"ק כאילו זה ליטר (פחות 20%). החלה כל העיירה מדברת בגנותו של החלבן שהוא רמאי ונוכל. לא התקררה דעתו של האופה עד שבשבת לפני קריאת התורה כשכל בני העיירה היו מכונסים בבית הכנסת עלה ליד ארון הקדש ולא נתן להוציא ספר תורה עד שיגרשו את החלבן הרמאי. ראה הרב שהאופה צועק וזועק ולא נותן להמשיך בתפילה בגלל העוולה הנוראית של החלבן, קרא לחלבן ולפני כל בני העיירה שאל אותו האם הדבר נכון

אמר החלבן מה פתאום אני שוקל במאזנים בצד אחד אני שם דבר ששוקל קילו וכנגדו אני שם את החלב וכשמשקל החלב תואם לאותו דבר ששמתי בצד השני של המאזנים רק אז אני מוכר.

שאל אותו הרב: ואיזה דבר ששוקל ק"ג אתה שם בצד השני?

את הלחמים במשקל קילו שהאופה משווק

למה מברכים שעשה לי כל צרכי ולא שעשה כל צרכנו בלשון רבים כמו מלביש ערומים וכו'

דרש הרב בידרמן בשם תלמיד חכם אחד.

מעשה באדם שנכנס לחנות נעליים. מדד נעליים שונות וביקש את הדוגמא במידה 40 שהתאימה לרגלו. יצא המוכר למחסן בצד החנות והביא לו קופסת נעליים. הביט הקונה וראה מידה 46. אמר לו ביקשתי מידה 40 הביט בו המוכר בפליאה ואמר דווקא רציתי לתת לך משהו מיוחד שבכל מקרה יהיה טוב וגדול.

אמר לו הקונה, שוטה שבעולם מידה הגדולה ממידתי אינה לתועלת כי הנעל תיפול מהרגל. ואפילו פסיעה אחת לא אוכל לפסוע.

כך איננו מברכים את מה שעשה הקב"ה לכל העולם. הברכה היא על מה שעשה לצרכי. כי מה שאני צריך זה לא מה שמישהו אחר צריך ואם אקבל יותר ממה שאני צריך זו אינה תועלת אלא נזק.

כל מי שמסתכל מה יש לשני טועה ומקלקל. ברך בכוונה שעשה לי כל צרכי כי כל אדם מקבל את מה שהוא צריך.

חיוך לשבת

ליל הסדר באמצע היום

ראיתי באחד מבתי הספר שיעור בכיתה שהיה נראה ממש כמו ליל הסדר. התלמידים ישבו בהסבה, שתי 4 כוסות של קולה, כל המרבה לספר הרי זה משובח והמורה הייתה נראית כמו מישהו שאכל כזית מרור

שאינה יודעת לשאול

אין בהגדה שאינה יודעת לשאול. למה? כנראה הגדה של פסח זה לא משהו תיאורטי

דואג לקרובים

מעשה בעני שהלך לבן דודו העשיר וביקש עזרה כספית והאריך הרבה על המחוייבות של בני דודים אחד לשני.

אמר לו העשיר הקמץ אתה בן דוד והכסף זה אח והמחוייבות לאחים יותר גדולה מאשר לבני דודים

רואה חשבון עם ניסיון

התפרסמה מודעה בעיתון שמחפשים לעבודה רואה חשבון.

אחד מחכמי חלם הגיש מועמדות והזמינו אותו לראיון

שאלו אותו בראיון האם יש לו ניסיון. בוודאי הוא ענה. מה הניסיון שלך? כבר עשרים שנה אני עובד ביציאה מהסופר מרקט וכל אחד שיוצא אני רואה את החשבון שלו וחותרם.

רבי מכבד עשירים

עשיר אחד דיבר בחוצפה כנגד רבה של סלונים הידוע בכינויו ר' אייזל חריף

אמר לו שעכשיו התבהר לו פשט בדברי הגמרא על רבי יהודה הנשיא שהוא כיבד עשירים. במה זה התבטא? כי במשנה במסכת בבא קמא אותה כתב כידוע רבי יהודה הנשיא נאמר שישנם כאלו שפגיעתם רעה משום שאם הם פגעו באחרים אי אפשר לתבוע מהם וכיוון שרבי יהודה הנשיא מכבד עשירים כן הוא לא הזכיר אותם באותה משנה על אף שגם הם פגיעתם רעה

דני מסדר את החדר

אימא לדני: תראה כמה בגדים הצטברו על הכיסא. כבר לא רואים את הכיסא ולא מה שמאחוריו. למה אתה לא מכניס לארון? צודקת, אימא.

בערב: דני כל הכבוד סוף סוף החדר מסודר. איפה הבגדים? בארון כמובן. ואיפה הכיסא? איתם בארון כמובן.

לא בעיה שלו

היה פעם משולח שהגיע לבית עשיר אחד על מנת להתרימו לצורך משפחה נזקקת. שאל אותו העשיר האם הוא לוקח לעצמו שכר טרחה. אמר לו המשולח שהוא מקבל אחוזים מכל תרומה. וכמה אחוזים? אמר לו 49.9.

המשיך העשיר ושאל והנהג שמביא אותך אלי גם מקבל אחוזים?

בוודאי מה הוא לא בן אדם? לא מגיע לו להתפרנס בכבוד?

וכמה הוא מקבל?

אותם אחוזים כמוני. אין אפילו.

אז מה נשאר למשפחה הנזקקת?

זו בעיה שלי? אני צריך לדאוג למשפחה? אני עושה את תפקידי לפרנס את משפחתי ביושר ובכבוד. אין להם? -שילכו לעבוד.